

Az újrakezdés Istene

1Mózes 13,1-4.

Bevezetés

Ábrahám irigylésre méltó anyagi helyzetben hagyta el Egyiptomot. De mégsem lehetett büszke erre! Mert tudjuk azt, hogy hogyan jutott erre a gazdagságra! Hazugsággal, veszélyeztetve a feleségét, és végsősoron a fáraó és egész udvarának életét. Ebül szerzett vagyont ez, amelynek Ábrahám és Lót szakítása lett a vége.

De ne szaladjunk ennyire előre! Időzzünk el még egy kicsit az Egyiptomból való csúfos kivonulás után! Mert bár a Biblia elég szűkszavúan írja le Ábrahámnak ezt a vándorlását Egyiptomtól Bételig, mégis, ez az út is fontos dolgokra tanít bennünket!

A maga választotta úton

Elérkezett arra a helyre, ahol már korábban is táborozott: Bétel és Aj között. Ott ismét sátrat vert. Ez volt az a hely, ahol korábban Ábrám oltárt épített az Örökkévalónak. Ott segítségül hívta Ábrám az ÚR nevét. – olvassuk. Van egy hangsúlyos szó ezekben a mondatokban, ami valami fontosat árul el Ábrahámról. Ez a szó az: **ismét**. Ábrahám *ismét* sátrat vert ott, ahol korábban oltárt épített, és *ismét* áldozatot mutat be neki és *ismét* imádta őt.

Mi az, hogy ismét? Miért előtte nem tette? Ábrahám Isten szavának engedve indult el Háránból Kánaán földje felé. Megérkezve két oltárt is épít: az egyiket Sikem városának közelében, Móré tölgyfájánál, a másikat éppen itt Bétel és Aj között. Itt hívta segítségül Ábrahám először az Úr nevét. *Történt ezután, hogy éhínség támadt azon a vidéken.* Ábrahám családjával és szolgálóival együtt nehéz helyzetbe kerül. És mit tesz? Segítségül hívja az Urat... Ö... Nem! **Ábrám elhatározta, hogy családostul Egyiptomba költözik...**

Ábrahám csúfos egyiptomi kalandja tehát úgy kezdődik, hogy **eldönti saját kezébe veszi a sorsát**. Elhatározta, hogy Isten segítségül hívása nélkül fogja kivágni magát ebből a szorult helyzetből. Egyiptomi kalandja közben pedig **egyszer sem** olvassuk azt, hogy Ábrahám segítségül hívta volna az Urat. Mert nem tette, hanem ment a maga feje után.

Mit tesz az ember a bajban? Megoldást keres és menekül a baj elől. Ez eddig egy teljesen természetes emberi reakció. Nem is ezzel van a baj, hanem azzal, hogy **hogyan** keresünk megoldást és **hová** menekülünk. Amikor bajba jutunk, ezek megváltják a bizalmunkat.

Mit teszünk ilyenkor? Hogyan és hol keresünk megoldást? Hová menekülünk? Ábrahám Egyiptomban keresett megoldást, és oda menekült az éhínség elől. Azt hiszem, nekünk is meg vannak a magunk Egyiptomai, ahová akkor menekülünk, amikor bajba jutunk. A bajokban – még ha hívó emberek is vagyunk – előtörnek belőlünk a régi beidegződéseink, beugrik egy régi protokoll-lista: az, ahogyan szoktuk csinálni akkor, amikor nehéz helyzetbe kerülünk. Ilyenkor talán azt tesszük, amit Ábrahám: magunk keresünk megoldást!

Csakhogy amikor a magunk kezébe vesszük a sorsunkat, lényegében visszavesszük azt Isten kezéből, akkor ezzel a bizalmatlanságunkkal nemcsak Isten sértjük meg mélységesen, hanem ahelyett, hogy megoldást találnánk, sokkal inkább összekuszáljuk életünk szálaikat. Tudom, hogy a megoldás kényszere nyomást helyez ránk, mégis Ábrahám életének ez az epizódja arra tanít bennünket, hogy bármekkora is a ránk nehezedő nyomás, ne hagyjuk ki Istent a megoldást keresésünkből, hanem ilyenkor is hívjuk Őt segítségül! (Kisgyermek a bajban érzi magát a szüleihez menekül!)

Isten kapcsolatra hív

Ábrahám azzal, hogy elhagyta az Isten által számára elkészített földet és Egyiptomban keresett megoldást, valójában Istentől távoldott el, és ezzel kockára tett mindent, amire Isten kiválasztotta őt. Isten elengedhette volna őt, de az Úr tudatosan választotta éppen Ábrahámot, és Ő sohasem vall kudarcot, az ő terveit a mi engedetlenségeink és magunk választotta kitérőink sem írhatják felül! **Mit tesz Isten ezután?**

A válasz ott olvasható a felolvasott igében: *A Délvidékről tovább vonult előző szállásai mentén egészen Bételig, addig a helyig, ahol korábban is sátorozott Bétel és Aj között, annak az oltárnak a helyéig, amelyet ott először készített.* Mi is történik itt valójában? Isten következetesen visszavezeti Ábrahámot addig a helyig, ahol először segítségül hívta az Ő nevét Kánaán földjén. **Miért?** Isten ezzel az úttal Ábrahám életének – az emberi élet értelmének és lényegének – középpontjáig vezeti vissza őt! Arra a helyre vezeti vissza őt, ami arra emlékezteti Ábrahámot, hogy az emberi élet epicentruma, értelme, lényege, ereje: az Istenrel való rendezett kapcsolat. Ezért olvassuk azt, hogy ugyanazon az úton vezeti vissza őt, amin Egyiptomba menekült, állomásról-állomásra addig az oltárig, amelyet először épített neki. S ott, annál az oltárnál, ahonnan elindította, ahol még minden rendben volt közte és Ábrahám között; azon a helyen, újra maga elé állította választottját, hogy az megbeszélhesse vele mindazt, ami történt.

Ez az, amit sokan nem értenek! Az Istenbe vetett hit nem vallásos szertartások, dogmák, szabályok megtartásáról szól! Nem arról, hogy ha ezt vagy azt jól csinálom, akkor majd e fog fogadni és szeretni fog engem Isten. A hit kapcsolat: egy mély, őszinte, szeretet-kapcsolat Isten és az őt tisztelő ember között. Isten, amikor elhív valakit, akkor egy élő, egy szünet nélküli kapcsolatra hívja őt. Mint minden kapcsolatnak, természetesen ennek a kapcsolatnak is meg vannak a maga szabályai, meg van a maga medre. De ezek csak azért vannak, hogy őrizzék a kapcsolat zavartalanságát. Ha fontos számomra egy kapcsolat, akkor a kereteket: a játékszabályokat is komolyan fogom venni.

Ábrahám ebből a kapcsolatból lépett ki, amikor elhatározta, hogy Egyiptomba megy, és azzal, ahogyan viselkedett ennek a kapcsolatnak a szabályait rúgta fel. S az, hogy története nem itt ért véget, az nem neki köszönhető, hanem egyedül Isten kegyelmének!

Befejezés

Tudom, hogy **a kor arra nevel bennünket**, hogy ha valami nem működik, ha valami elromlik, akkor dobjuk azt szemétre, és szerezzünk magunkat egy újat, egy másikat a régi rossz helyett. És így gondolkodunk az emberi kapcsolatainkról is! Ha valami nem működik például a házasságunkban, az élettársi kapcsolatunkban, szemétre dobjuk, és keresünk egy másikat.

De Isten valami egészen másra tanít! Arra, hogy lehet a régit befejezni, a rosszat elhagyni, tanulni az elkövetett hibákból, valaminek a végére pontot tenni és lehet újrakezdeni. A rossz döntéseink nem következmények nélkül valók, de nem kell azok miatt egy egész életen át vezekelni. Isten hű és igaz, aki kész megbocsátani, felszabadítani, kész újat kezdeni velünk, ha kell újra és újra. Reménytelennek látod magadat? A helyzetedet? Isten kész volt és képes volt Ábrahám reménytelenségét is felülírni, és újra akarta kezdeni vele! Miért gondolod, hogy nem ezt akarja tenni veled is? Isten az újrakezdések Istene! **Felolvasni: a Zsoltárok 103,8-17-et!**